

[Thorkil Kristensen.]

ning i det næste finansår, men så ebber den ud i finansåret 1959-60 og ophører et stykke hen i dette år. For det andet kommer samtidig det tidspunkt nærmere, da den bundne opsparing, der blev indbetalt til staten i 1951-52, forfalder til tilbagebetaling. Den højtærede finansminister nævnte i sin tale den bundne opsparing nr. 1 — om jeg så må sige — den, som blev gennemført i november 1950. Det er også naturligt, at ministeren først nævnte den, fordi den skal tilbagebetales inden udgangen af året 1958, altså i det finansår, vi nu er ved at diskutere. Men da den jo for personers vedkommende er indbetalt i banker og sparekasser, har dette ikke direkte statsfinansielle konsekvenser, selv om det nok kan have en vis indflydelse på forbruget. Anderledes forholder det sig med den udvidede bundne opsparing, der blev vedtaget i foråret 1951, og som androg godt et par hundrede millioner kroner. Den er jo indbetalt til statskassen og skal derfor tilbagebetales af staten til de ca. 750 000 skatteydere, som har betalt den, og det skal ske inden udgangen af året 1959, således at selv om det ikke behøver at være i finansåret 1958-59, må tilbagebetalingen i hvert fald komme i det følgende finansår. Af de grunde, jeg her har nævnt, vil derfor finansåret 1959-60 igen melde sig med forøget finansieringsbehov, dels fordi stabiliseringslånet ikke længere opkræves, dels fordi der så er en bunden opsparing af betydeligt omfang, som skal tilbagebetales.

Der til kommer imidlertid, at der til den tid stadig vil være boligstøttelån at udbetale. Den højtærede finansminister var i sin tale i aftes inde på den mulighed, at man mere eller mindre kunne afvikle statens udlån på dette punkt — det kommer jeg tilbage til. Men selv om boligstøtteloven bliver ophævet ved dens udløb eller ændret på en sådan måde, at staten ikke fremtidig direkte skal give udlån, så er der jo til enhver tid så mange lånetilsagn løbende, at udbetaling af statslån vil fortsætte en rum tid, efter at den gældende lov er udløbet og afløst af en anden ordning. Vi vil altså — det bliver, så vidt jeg kan se, særlig koncentreret om finansåret 1959-60, men måske også et stykke længere frem i tiden — igen komme ind i en periode, hvor der i ikke helt

ringe omfang kan blive brug for at sælge statsobligationer, hvis staten skal opfylde de forpligtelser, den har i henhold til den gældende lovgivning.

Ser vi længere frem i tiden, som altså den højtærede finansminister gjorde i aftes, afhænger meget af, hvad der sker på boligstøttens område, og dér røbede den højtærede finansminister i sit foredrag i Nationaløkonomisk Forening en del af de tanker, som jeg forstår man gør sig i regeringen på dette punkt. De hovedlinjer i den nye boligstøtteordning, som den højtærede finansminister skitserede, gik i hvert fald stort set ud på, at statens udlånsvirksomhed skal ophøre, idet man regner med, at kredit- og hypotekforeningerne skulle give større lån, end de giver nu, og så skulle der komme nogle nye foreninger, tredjeprioritetsinstitutter, som måske skulle støttes derved, at staten garanterede deres kasseobligationer; i øvrigt forstår jeg, at disse skulle virke som private institutter på samme måde som kredit- og hypotekforeningerne.

Jeg vil om dette sige, at det dækker venstres ønsker, at vi afvikler statens store udlånsvirksomhed på dette område og fører denne udlånsvirksomhed over til de normale private pengeinstitutter; således at vort kapitalmarked på dette område kan nærme sig den skikkelse, det før har haft.

Jeg vil i øvrigt gerne tilføje, at vi mener, at man også bør afvikle tilskuddene til boligbyggeriet, bortset fra det socialt betonedede område, altså bortset fra tilskuddene til de børnerige familier og til de mindstbemidlede. På disse områder vil venstre af socialt betonedede grunde fortsætte med at yde statsstøtte, men vi mener, at tilskuddene til den øvrige befolkning skal afvikles. Den højtærede minister tog ikke stilling til dette i aftes. Når jeg nævner det her, er det, fordi boligbyggeriet, selv om vi afviklede den egentlige statsudlånsvirksomhed, ville fortsætte med at indtage en privilegeret stilling på vort kapitalmarked, hvis det stadig fik de meget store tilskud fra staten, som det får i øjeblikket. Efter vor opfattelse hører afviklingen af disse tilskud, bortset fra det socialt betonedede område, derfor med til en normalisering på dette punkt. Det er klart, at denne fortsatte afvikling af tilskuddene forudsætter, at man går videre med normaliseringen af huslejen,